

Sygn. akt II AKzw 807/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisław Urban
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Szemberski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Grażyny Zięba - Białowąs

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **E. P.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. akt III Kow 1688/14/el

o umorzeniu postępowania w przedmiocie udzielenia skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia:

I. **u t r z y m a ć** w mocy zaskarżone postanowienie,

II. **z w o l n i ć** skazanego w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami

o b c i ą ż y ć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wskazany powyżej postanowieniem Sąd Okręgowy w Rzeszowie umorzył postępowanie w przedmiocie udzielenia skazanemu E. P. zezwolenia na odbywanie kar: 1 roku pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem S. R. w. S. W. z dnia 26 lutego 2014 r., sygn. II K 962/13, oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem S. R. w. S. VI Zamiejscowy Wydział Karny z/s w N. z dnia 17 marca 2014 r., sygn. VI K 1169/13- poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, gdyż suma kar przekracza 1 rok.

Postanowienie to zaskarżył skazany, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, iż nie można odbywać dwóch kar pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, gdy tymczasem istnieje możliwość wdrożenia do odbywania jednej z kar, przy wstrzymaniu wykonania drugiej z kar, a po odbyciu pierwszej kary- wdrożenia następczej kary pozbawienia wolności do odbywania w systemie dozoru elektronicznego.

Wskazując na powyższy zarzut, odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie jego wniosku, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W toku kontroli odwoławczej Sąd Apelacyjny nie stwierdził, aby Sąd pierwszej instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, czy też obraży art. 6 ust. 4 w zw. z ust 1 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz.U.10.142.960 z zm.)– powoływana dalej jako SDE.

Zgodnie z art. 6 ust. 4 SDE, przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio do skazanego, któremu wymierzono dwie lub więcej niepodlegających łączeniu kar pozbawienia wolności, które skazany ma odbyć kolejno, nieprzekraczających w sumie jednego roku.

Bezsporne jest, iż suma kar, jakie skazany ma odbywać kolejno, a więc 1 roku pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem S. R. w S. z dnia 26 lutego 2014 r., sygn. II K 962/13 oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem S. R. w. S.VI Zamiejskowy Wydział Karny z/s w N. z dnia 17 marca 2014 r., sygn. VI K 1169/13, wynosi 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przekracza, zatem granice, o której mowa w art. 6 ust. 4 SDE. Co do przyjętej przez ustawodawcę granicy 1 roku pozbawiania wolności, dającej możliwość odbywania kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, wspomnieć należy- posiłkując się uzasadnieniem postanowienia tut. Sądu z dnia 5 marca 2014 r., sygn. akt II AKzw 82/14, LEX nr 1433831 - że zgodnie z założeniami projektu do ustawy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karny w systemie dozoru elektronicznego, system ten ma dawać szansę na stosowanie represji karnej wobec sprawców tzw. drobnych przestępstw. Z jednej strony ma on być na tyle dolegliwy, aby spełniać postulat sprawiedliwej odpłaty, a z drugiej strony nie nieść za sobą negatywnych skutków, które towarzyszą nawet krótkiej izolacji więziennej (np. wzajemna demoralizacja skazanych).

Z powyższego wynika, iż może on odnosić się tylko do skazanych, którzy nie są niebezpieczni, czy zdemoralizowani, i dlatego też w tym systemie może być wykonywana krótkoterminowa kara pozbawienia wolności tylko wobec takich sprawców. Treść natomiast omawianego przepisu (art. 6 ust. 4 powołanej wyżej ustawy), w powiązaniu z treścią uzasadniania projektu tej ustawy wskazuje jednoznacznie, że podstawowym kryterium oceny stopnia demoralizacji skazanych w kontekście tej ustawy jest wymiar orzeczonych względem nich kar jednostkowych, lub też sumy tych kar odbywanych kolejno. Z założenia więc ustawodawca przyjmuje, że osoby wobec których orzeczono kary jednostkowe w wymiarze przekraczającym 1 rok, lub kary jednostkowe (kolejno odbywane), których suma przekracza ten próg są na tyle zdemoralizowane, iż nie ma w ich przypadku gwarancji, że kara odbywana w systemie dozoru elektronicznego spełni swe cele.

Wstrzymania wykonania postanowień o zarządzeniu wykonania kar pozbawienia wolności, takie jakie zapadły w sprawach, w których skazany wnosi o udzielenie mu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, nie podważają faktu, iż ma on do odbycia te kary. Gdyby taka decyzja wiązała Sąd penitencjarny, dla którego ustawodawca zastrzegł decyzję w przedmiocie udzielenia skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, to w istocie inny sąd podejmowałby decyzję w tej kwestii. Również skazany za pomocą różnych zabiegów, składając takie wnioski, mógłby w istocie omijać granicę 1 roku z art. 6 ust. 4 SDE.

Taki sposób postępowania, jaki proponuje skazany w zażaleniu, polegający na wstrzymaniu wykonania jednej z kar, by w tym samym czasie wykonać inną karę pozbawienia wolności, ale w systemie dozoru elektronicznego, by następnie wprowadzić do wykonania tę pierwszą

i wykonywać ją w systemie dozoru elektronicznego, co można by powtarzać wiele razy, prowadziłby do absurdalnej sytuacji, gdzie granica z art. 6 ust.

4 SDE straciłaby w ogóle na znaczeniu. Byłoby to również sprzeczne założeniami, jakie towarzyszyły ustawodawcy przy przyjęciu granicy 1 roku, a o których wspomniano już wcześniej.

Zgodnie z art. 15 § 1 k.k.w. sąd umarza postępowanie wykonawcze w przypadku zaistnienia okoliczności wyłączającej to postępowanie, przy czym przyjmuje się, iż sąd na podstawie tegoż przepisu uprawniony jest do umorzenia prowadzonego postępowania incydentalnego. Ustawodawca nie określił bliżej innych, poza przedawnieniem wykonania kary i śmiercią skazanego, przyczyn mogących wyłączać postępowanie wykonawcze, ale też nie wprowadził w tym zakresie żadnych ograniczeń. Ich skatalogowanie zostało pozostawione literaturze i orzecznictwu.

Przeszkodą do merytorycznego rozpoznania wniosku o udzielenie zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego i stanowiącą przyczynę wyłączającą to incydentalne postępowanie, powodującą obowiązek jego umorzenia- jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy - jest niewątpliwie sytuacja, gdy sum orzeczonych kar pozbawienia wolności przekracza okres jednego roku.

Mając na uwadze powyższe, uznać należy, że decyzja Sądu I instancji o umorzeniu postępowania w przedmiocie udzielenia skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego ma solidne uzasadnienie prawne.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z art. 624 § 1k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. art. 1 § 2 k.k.w.